

על ידי טל שיזף, התקבלו כבר מספר פניות של מועמדים.

סעיף מס' 3: בקשות פרטניות של חברים למשיכת יתרות חברים בתקציב האישי:

תמצית הדיון: מדובר על פניות של חברים או בני משפחותיהם, לאלו המחזיקים סכומים גדולים בתקציב בקיבוץ, הפונים בדרישה למשיכת **מיידי** של כל הסכום. הנוהג עד היום היה שכשמתקבלת פנייה שכזו – הכספים נפרסים בפריסה של 30,000 בחודש (ככל שאין מצב אקוטי / מקרה פטירה). יצוין כי המורכבות נוצרת כשהיישום – מתן כל הסכום באותו מועד – הוא ללא התראה, כך שהקיבוץ לא נערך לכך בתוכנית המקורות והשימושים.

החלטה: לפעול על פי הנוהג שהתקיים עד כה.

סעיף מס' 4: רשת ביטחון – אישור טופס לפנייה / לרשת ביטחון:

תמצית הדיון: על פי הנחיות רשם האגודות השיתופיות, פנייה לבקשה לרשת ביטחון, **תעשה ביוזמת החבר**, באמצעות **טופס פנייה** מוגדר.

החלטה: לאשר את הנוהל ולפעול על פיו.

סעיף מס' 5: הצגה ראשונית – לתוכנית שימור ושיפוף "חצר המשק הישנה":

תמצית הדיון: במהלך החודשים האחרונים התקיים הליך בחינה מקדמית לנושא שימור מורשת ואתרים, על רקע חיפוש פתרונות אופרטיביים להסדרה/ איחוד ארכיונים וחדר הנצחה, וכן בחינת שילוב הפרויקטים לשימור אתרים באירועי חגיגות המאה. הצוות כלל את יונתן פלד, ראובן טרייבר, מיכל לנס, אלון חגי, שחר יערי, אילנה רובין, חגית לירון, ואיתי מנו, נפגש להתייעצות עם רותי ליברטי – אדריכלית שימור אתרים. נמצא כי לבית אלפא מורשת מפוארת של היסטוריה ואתרי מורשת (23 מבנים

מדיוני וועד ההנהלה – 20/2/2020

דיון והחלטות

סעיף מס' 1: אישור פרוטוקול מס' 2.20:
החלטה: הפרוטוקול אושר.

סעיף מס' 2: דוח שוטף:

< לאה סלע (רכות הבריות) מסרה על **ביקורות של משרד הבריות בקיבוץ הסביבה**, בהם קיימים בתים סיעודיים (משפחתיים, כמו שלנו). הביקורת באה לבדוק האם הבתים מקיימים את הדרישות/הנחיות של משרד הבריות לגבי "בתים משפחתיים". הביקורת שנעשתה בקיבוצים בסביבה העלתה דרישות להעברת דיירים (גם חברי קיבוץ) למוסדות פורמאליים, תחת אחריות של משרד הבריות. מכאן שאנו נדרשים לבחון את המצב אצלנו, מול אמות המידה של הרגולציה (משרד הבריות ומשרד הרווחה). הקמת מתחם סיעודי המקודם כעת, יהווה פתרון ושילוב מיטבי.

< **הבית הטרומי** – דווח על הליך בחינה לחלופות למבנה (נמצא במצב מעטפת ירוד – למרות חוזק מבני טוב), הבחינה מתמקדת כעת בחלופה של שיפוץ המבנה לשתי דירות אגודה גדולות, להשכרה לתושבים או לחברים חדשים בתקופת המעבר עד השלמת הבינוי לבתים החדשים בשכונת התאנים. נמצא כעת בתכנון אדריכלי להמחשת עלות צפויה ומפרט שעשוי להתקבל.

< **מרכז הקליטה** – עדיין מתקבלות תלונות על קשיים בהתנהלות מול דיירים במרכז קליטה – מטופל מול המפעילים של המתקן.

< **שכונת התאנים:** הושלמה מרבית הגבייה הראשונה מהנקלטים שכבר התקבלו לחברות, הכספים הועברו לחשבון המשותף שנפתח עם החברה הכלכלית. נחתם הסכם עם המועצה ונבחר קבלן זוכה במכרז הממשלתי, משלימים כעת פתיחת תב"ר ויציאה לביצוע. יצאנו לקמפיין שיווק לקליטת דיירים חדשים, נקבע מועד לכנס הכרות ראשון בקיבוץ (27.3.2020). ההליך מרוכז

אשר נקבעו בנספח השימור של התב"ע), מרביתם במצב פיזי רעוע.

הצוות גיבש מתווה המבוסס על שיקום חצר המשק תוך מיקוד בשני מבנים מרכזיים: **מבנה האורווה** ביעוד לאיחוד ארכיונים וחדרי הנצחה; ו**מבנה רפת א'**, כמרכז מבקרים וגלריה לאומני בית אלפא.

הועבר להמשך תכנון לשם הכנת התיקים לבקשות למענקים, והכנת מצגות להמחשה לקידום הדיון הציבורי.

סעיף מס' 6: אפיון מחודש לאתר האינטרנט

תמצית הדיון: אנו מקימים פלטפורמה חדשה לאתר הקיבוץ, וזו הזדמנות טובה לעצור ולאפיין את הדבר.

מטרת האתר:

1. לחזק את תחושת השייכות למקום ולסביבה החברתית בה אנו חיים.
2. לעורר מעורבות של החברים ושל התושבים בחיי היום יום של הקהילה בדגש על שיתוף, מעורבות אקטיבית והשתתפות פעילה בנעשה בקיבוץ.
3. יצירת מסגרת המהווה פלטפורמה לדיאלוג המקדים שותפות קהילתית, תוך שימת דגש על התפתחות האישית של החבר/תושב או של קבוצת חברים/תושבים בקהילה ועידודם.
4. הבלטה של אירועי תרבות בקיבוץ לטובת חיזוק תחושת גאווה היחידה.
5. מקור מידע ועדכונים של בעלי תפקידים בקיבוץ - הנגשת המידע הקיים לחברים/תושבים (פרוטוקולים, החלטות וכו').
6. הנגשת שירותים הניתנים לתושבים ולחברים בקיבוץ.

מטרות שיווקיות ותדמיתיות:

1. להוות פלטפורמה לעסקי הקיבוץ ולעסקים פרטיים של חברים ותושבים.
2. ציון אירועים חשובים בקהילה ובאזור.
3. תיעוד מיזמים קהילתיים חברתיים וחינוכיים

החלטה: לקבל את המתווה והעקרונות המוצעים – כאמות המידה להקמת האתר.

סעיף מס' 7: העמדת ערבות להלוואת אחזקות בית אלפא:

תמצית הדיון: במסגרת סגירת הפעילות בטכנולוגיות בית אלפא, מועברת הלוואה שעמדה בערבות הקיבוץ, מטכנולוגיות בית אלפא – לאחזקות בית אלפא, ערבות הקיבוץ מועברת לאגודה זו.

החלטה: לאשר את העמדת הערבות על פי הנספח המצורף.

ענייני בריאות

1. תרופות כרוניות:

לנוחיותכם אנו מפרסמים את תאריכי הגעת התרופות הכרוניות המוזמנות מקופ"ח. אפשר לבוא למרפאה ולקחת את התרופות יומיים-שלושה לאחר הגעתן: 27/8, 30/7, 2/7, 4/6, 7/5, 29/3, 12/3, 13/2. כאשר לוקחים את התרופות, יש לעדכן את לנה לגבי הזמנת התרופות לחודש הבא. קבלת התרופות בשעות הקבלה שפורסמו.

2. טיפולי שיניים:

דף טיפולי שיניים חדש פורסם באתר הקיבוץ. שימו לב לשינויים.

לתשומת ליבכם: אפשר לקבל השתתפות

מביטוח מגן בריאות עבור עזרה ראשונה לכאבי שיניים. ההחזר עד 200 ₪ לטיפול ואך ורק במקרים כדלקמן:

עצב מודלק, ניקוז מורסה משן נגועה, מתן מירשם מתאים לשיכוך כאב במידה ולא ניתן לטפל בשן מיידית, פפליטוס עקב דחיסת מזון, דלקת חניכיים חריפה עם כאבים, פריקורוניטוס, והורדת נקודת לחץ של תותבת.

על הרופא לציין ע"ג החשבונית מס/קבלה איזה טיפול נעשה.

3. תרומת דם:

בהתרמת הדם האחרונה שנערכה ביום ראשון 9.2.20 נאספו 24 תרומות דם בלבד, כאשר המינימום לקבלת הביטוח לחברי הקיבוץ הוא 25 מנות. בשנתיים האחרונות ישנה ירידה דרסטית באיסוף תרומות הדם, וחברים שכן תורמים הם בד"כ אותם חברים בכל פעם.

בין הגילאים 20-65 חיים בבית אלפא 274 נפשות, ואני תוהה לאן הם נעלמים כאשר צריך לתרום דם. בהנחה שלא כולם יכולים

לתרום, נראה לי שאפשר היה לתרום לפחות
100 מנות.
**חומר למחשבה עד להתרמת הדם הבאה בעוד
חצי שנה...**

לאה סלע וצוות המרפאה.

טופס 101 – עידכון פרטים לפנסיות "פסגות ה.ע.ל" + "עתודות קבוצתית" לשנת 2020

החודש, 02.2020, קיבלו הגימלאים של "פסגות
ה.ע.ל", 2 מעטפות בדואר:
אחת עם תלוש הפנסיה החודשי, והשנייה עם
הטופס לעידכון פרטים וחתימה, להמשך

תשלומי הפנסיה בשנת 2020. שימו לב לא לזרוק
את המעטפות הללו.
אני מרכזת את כל הטפסים בהנה"ח, ושולחת
אותם במרכז לקרנות הפנסיה.
גם השנה הטפסים שמחייבים חתימה, יהיו אצל
עינת עינב בדואר.
הגימלאים שלנו מתבקשים להגיע לדואר בשעות
הקבלה, לבדוק את הפרטים המודפסים בדף,
ולחתום על הטופס.
**אי חתימה, עלולה לגרום לעיכוב תשלומי
הפנסיה בשנת 2020.**
בשאלות אפשר גם לפנות אלי בעבודה, בטלפון
3610.
תודה על שיתוף הפעולה!
תמר איתן – הנה"ח

דרוש/ה מנהל/ת ומפעיל בריכה לבית אלפא

כללי:

בריכת בית אלפא מהווה מקום מרכזי ומשמעותי של מפגש ופעילות לחברי ותושבי בית
אלפא במהלך תקופת הקיץ, ומשמשת למטרות חברתיות, פנאי וספורט.
מטרת המסמך הינה לפרט את הדרישות והגדרות התפקיד והמשימות של מנהל בריכה,
אשר עליו מוטלת אחריות כוללת לתפעול איכותי ומקצועי של מתחם הבריכה.

מהות התפקיד:

ניהול כולל של כל הפעילויות בבריכת השחייה של הקיבוץ בהתאם לחוק, והחלטות הקיבוץ.
תפעול מערכות הבריכה, תקינות וניקיון המים ותנאי רחצה בטוחים. אחראי להכנות
ולבדיקות המחייבות טרם הרחצה ולאחריה, ושמירה על תקינות המערכות.
משימות עיקריות ותחומי אחריות:

- אחריות לבריאות ובטיחות של הרוחצים והמשתמשים בבריכת השחייה ומתקניה.
- תפעול איכותי ומקצועי של הבריכה, חצר הבריכה, חדר המכונות, ציוד מקצועי ויתר
התשתיות והמתקנים בתוך תחומי הבריכה ובחוץ.
- תכנון, טיפול ויישום של תכנית עבודה ותקציב הבריכה בעונת הרחצה ובמהלך כל השנה.
- טיפול שוטף בקבלת רישיונות והיתרים בהתאם לחוק.
- ניהול, בקרה ופיקוח על צוות עובדים מקצועי, מוסמך וכשיר.
- אחריות על גיוס העובדים עפ"י צורך בתאום עם מש"א.
- תיאום הדוק ושיתוף פעולה עם ענף האירוח, החינוך והתרבות.

כישורים ודרישות:

- כושר ארגון ועשייה מוכחים, ניהול צוות, ניהול משאבים, עצמאות, יוזמה אישית ותודעת
שירות.
- תעודת מפעיל בריכה - חובה.
- ניסיון וידע בניהול תקציב וקריאת דוחות – חובה.
- כפיפות: למנהל הקהילה.
- משרה עונתית ל-7 חודשים.
- תחילת העבודה: 01/04/2020

זמינות ומחויבות: נוכחות בקיבוץ בחודשי אפריל-אוקטובר בשעות פעילות הבריכה.
המבקש להציע את מועמדותו יגיש בקשה בכתב או בדוא"ל למנהלת מש"א רחל ערבה.
masha@betailfa.org.il

אדם הוא אדם באשר הוא

מאז היותה ילדה, היה ברור לאילנית קפלן פוזננסקי שתהיה אחות, כפי שהיה ברור לה שלא תחיה בקיבוץ. על הצלחותיה המקצועיות המרשימות, על היותה שותפה למאמץ להציל את עודד בעלה, ומה החזיק אותה בשנה הקשה.

ברור לי כמה אני טובה בזה, אני יכולה לומר זאת על שום תחום בחיים כפי שאני יכולה להגיד על המקצוע הזה. אני מזוהה איתו לחלוטין. התחלתי לעבוד בבית החולים "שניידר". עוד לפני כן, בהיותי סטודנטית, עבדתי בבילינסון במיון ונדבקתי ב"חידק" המיון, היה לי ברור שארצה לעבוד במיון.

כאשר הכרתי את עודד (פוזננסקי) בעלי, הוא עבד כרופא במיון, והיה ברור שאחד משנינו צריך לוותר, אי אפשר ששנינו נעבוד באותו מקום, וכמובן שאני ויתרתי.

- ועם זמן אמרת לעצמך: בחרתי נכון!

כל יום! אם אני צריכה להגדיר את עצמי אומר: אימא לשלוש בנות, אלמנה, אחות. להיות אחות זה חלק מהאישיות שלי. בתקופה הכי קשה בחיים שלי, העבודה הזו הייתה הדבר היחיד שהקים אותי בכל בוקר.

- איך השתלבת בעבודה בחדר מיון?

העבודה הזו מאוד התאימה לי: הדינאמיקה, הקצב – מאוד מתאים לאישיות ולטמפרמנט שלי. המשכתי הלאה, וכמו שאמרנו קודם שאין מקריות, הדברים התגלגלו כפי שהם צריכים להתגלגל. עברתי מחלקות שונות ושבוועיים לפני האסון שבו עודד נפטר (אוקטובר 2015), קיבלתי את התפקיד של מנהלת הסיעוד במחלקה הכירורגית ב"שניידר". זה ענה לי מבחינת הטמפרמנט והאתגר, המקצועי, האקדמאי, האינטלקטואלי. נוצר שילוב מצוין של התיקשורת האישית של משהו שמאוד חשוב לי וגם של הקטע המקצועי.

- כשמדברים על חדר מיון, ואני מניח שאין הבדל בין כללי לבין ילדים, יצא לי מספר פעמים לשבת מהצד ולעקוב אחר התנהלות הטיפול. אמרתי אחר כך לנילי (גבאי): פשוט מדהים איך אינכם טועים, שהרי הקצב רצחני, כל הזמן מנחיתים עוד דברים, צריך לשמור על קשר ומתן מידע עם משפחות, ואסור לטעות...

זה האתגר וזה היופי. אחד הדברים היפים במקצוע שלנו הוא העובדה שכל אחד יכול למצוא את המקום שלו – אחד מתאים לו קצב מסוים ולמישהו אחר מתאים קצב אחר; לאחד מתאים לטפל בילדים ולאחר – במבוגרים; אחד במרפאת

איך קיבלתי החלטה להיות אחות? אל תשכח שאני דור שלישי בתחום: **צילה קפלן**, האחות המיתולוגית, הייתה סבתא שלי; **ונילי גבאי**, גם היא אחות ותיקה ורבת הישגים, היא דודה שלי. כבר מכיתה ב', ידעתי שאהיה אחות. פעמים רבות במשך החיים שאלו אותי אם ברצוני להיות רופאה וטענו: "הידע שלך הוא כמו של רופאה, ואת נשואה לרופא", אבל לא היה לי רגע אחד של התלבטות, ידעתי שאלך ללמוד סיעוד. אני בטוחה שההחלטה הזו קשורה לסבתא ולדודה שלי – אבל זה לא הזיק כמובן...

- אולי חששת שלהיות רופאה זה "גדול עלייך"?

לא, רופאים מטפלים במחלות, והאחיות מטפלות באנשים החולים. באחת הסדנאות בהן השתתפתי בעבר, שאלו אותי: "מהו כוח-העל שלך?" אני חושבת **שכוח-העל שלי הוא התיקשורת שלי עם האנשים**, אני מאוד אוהבת אנשים. המקצוע הזה עונה על צורך פנימי לעזור לאנשים והדבר ממלא אותי.

- אני מניח שכאשר החולים רואים את החיוך שלך, יש לך השפעה כמו תרופה...

(פורצת בצחוק, שהוא באמת סימן היכר שלה) יכול להיות שהוא גם עוזר...

בחירה טבעית

לאחר השירות הצבאי עבדתי במשך שנה בקיבוץ, ועזבתי בנסיבות "דרמטיות", לאחר 11 חודשים! קשה לתאר היום איזו צעקה קמה על כך שלא השלמתי שנה... אחר כך עבדתי בקיבוץ יזרעאל, אספתי כסף ללימודים, יצאתי לטיול גדול בחו"ל, והתחלתי את לימודיי בת 23. למדתי ב"בילינסון" במשך ארבע שנים והשלמתי תואר ראשון.

בשנה האחרונה ללימודיי אבא (אמיתי) חלה, ולטכס הסיום הוא בא כבר חולה. חצי שנה לאחר מכן הוא נפטר, ולצערי לא זכה להכיר את אילנית הבוגרת, המתקדמת בתחום עיסוקה.

המקצוע שלי הוא חלק בלתי נפרד ממי שאני. הוא נתן לי הרבה כוח והרבה נקודות זכות בחיי. זה המקום שבו היה לי תמיד ברור מה אני שווה.

קופת חולים והאחר בבית חולים. עולם ומלואו.
אף אחת לא הולכת להיות אחות בגלל הכסף או היוקרה, אלא משום שבמקצוע הזה היא מרגישה הכי בטוחה ויכולה להפיק מעצמה את המקסימום. אני יודעת על לא מעט תחומים שאין לי מספיק ביטחון בהם – לא מעט אנשים מופתעים שאני מודה בכך, אבל נכון, לא רואים זאת – **במקצועיות שלי זהו המקום היחידי שבו אני מפיקה מעצמי 100% ובטוחה בעצמי לחלוטין!**

תושייה

- ספרי על מקרה מיוחד שנחרת בזכרוני, שבו התיפקוד המירבי שלך בא לידי ביטוי.

במהלך השנים למדתי הנחיית קבוצות הורים, ובאחד הימים באתי לבית החולים לעשות קאוצ'ינג, בשעת ערב, מחוץ לעבודה, באתי בבגדים שלי, על אזרחי. סיימתי את המפגש וירדתי במעלית בדרכי החוצה. פתאום ראיתי אבא רץ, כשהוא נושא את ביתו על כתפו. משהו בתמונה שהתגלתה היה לא נכון, ניגשתי אליו ואמרתי לו: "אדוני, לא רצים בבית חולים". הוא ענה: "הילדה לא נושמת". הזדהיתי, השכבתי את הילדה במעלית והתחלתי לעבוד עליה ולעשות החיאה. **התיפקוד שלי היה מצוין, הייתי מאוד מרוצה מעצמי, עשיתי בדיוק מה שצריך,** הזדהיתי כאחות, וביקשתי שישמיעו בכריזה "קוד החיאה", כדי שתחוש עזרה מקצועית. לשמחת כולם הילדה חזרה לנשום וכל האירוע הסתיים בשלום.

משהו אחר – לא כל כך הירואי – כאשר מדובר בילדים עם הפרעות קשב, שהם ילדים מאוד מוכשרים וחכמים, מאוד מדהימים בעיניי, ומאוד מפוספסים לפעמים בגלל שלמערכת החינוך והחברה קשה לקבל את השוני הזה. כך יוצא שלא מעט מהם "נופלים בין הכיסאות". היו לי ילדים מטופלים שהרגשתי שאם אני מסוגלת לטפל בהם כך שנוציא אותם ממעגל המצוקה שנובעת מהאופן בו מתייחסים אליהם, זו הצלחה מאוד גדולה בעיניי.

כירורגית ילדים

כאשר הגעתי למחלקה כירורגית ילדים, במהלך השנתיים שקדמו לכך התחלפו במחלקה חמש אחיות ראשיות, ואף אחת לא החזיקה מעמד. המבנה של המחלקה קשה ומורכב, והצוות היה קשה. יש לדעת כי המחלקה בנויה מ-11 תת-מחלקות שונות! אני טוענת שכירורגיה זה

המקצוע היחידי ברפואה, שבו אתה מטיל מום במישהו כדי לעזור לו... תחשוב, אתה בעצם פוגע או פוצע מישהו כדי לתת את העזרה שאותה הוא צריך. הכירורגים הם לא עם קל וכדי להיות כירורג צריך תכונות מיוחדות. רבים מהם ממש מתנשאים, הם אינם "הסגן של אלוהים", אלא "אלוהים הוא הסגן שלהם"... אני איני כזאת, ומדברת אל מנהל בית החולים ואל המנקה במחלקה באותה רמה, כי מבחינתי **אדם הוא אדם באשר הוא** וראיתי הצלחה בכך שהצלחתי לשנות במחלקה את האקלים המחלקתי וליצור תיקשורת אחרת בקרב הצוות. זה כיף, הישג מאוד גדול ונותן הרגשה מאוד טובה להנהיג למקום כזה. גיליתי עוד פן באישיות שלי ושמחתי שהוא ניגלה.

מאמנת קשב וריכוז

- בכריטיס הביקור שלך מופיע: מאמנת קשב וריכוז. איך הגעת לזה?

הייתי בנוירולוגיה, התפתחות הילד, והייתי צריכה לאתגר את עצמי. לעודד הייתה הפרעת קשב וריכוז, וגם שתי ילדות שלנו סבלו מכך. וגם הסתבר לגבי, שלמרות שסיימתי תואר שני, גם אני קצת סובלת מקושי כזה. עניין אותי "לטפל בקצוות". עשיתי קורס בשלוחה של הטכניון ברמת-גן, מאוד מעניין. זה שיעור טוב בחיים לא רק למי שמאובחן.

עסקתי בכך כאשר הייתי אחות אחראית בנוירולוגיה בהתפתחות הילד. אגב, גיליתי שהבעיה העיקרית היא ההורים, שמתקשים לפעמים אפילו מסרבים, להכיר בכך שזו הבעיה שילדם סובל ממנה. שומעים מהם: "כן, הוא עצלן, או טיפש, לא מתאמץ" – קשה לשמוע זאת, והמטרה שלי היא לשנות את החשיבה. ברוב המקרים הרגשתי שהצלחתי בטיפול. אני לא יודעת מה נשאר בהמשך, אבל מכירה לפחות שני מתבגרים שטיפלתי בהם, הקשר איתם נשמר, ושמעתי מהם: "כן, בזכותך!". הם נתנו לי ציוני דרך שעשו בהמשך חייהם. זה סוג של כיף במקצוע שלנו, יותר מזה לא צריך.

- זכית בפרס המנכ"ל על הצטיינות.

בקופת חולים מתקיים טכס מצטיינים בכל שנה. כל בית חולים בוחר את מצטייניו ואחד מהם מייצג את בית החולים. מכל הצוות הגדול, בחרו בי.

- הפתיע אותך?

כן, כי אני לא בן אדם של כבוד ותארים, אלה לא הדברים שמנחים אותי. כאשר אני באה

מספיק חכם לשמר אותן ולהשאיר אותנו מסודרות.

טוב לי בסביון, מכירים אותי, זה כף, רוב האנשים חברותיים, אם תרצה – מעין יישוב קהילתי. מאוד מזכיר קיבוץ, אבל לשמחתי אין שם את הדברים שאיתם היה לי קשה בקיבוץ.

זכרונות טובים מהילדות בקיבוץ

תתפלא אולי, אבל כבר בגיל 12 ידעתי שלא אחיה בקיבוץ. באותה שנה ארז וגיואן נישאו באנגליה ולא נתנו לנו לנסוע לשם, בנימוק של פגיעה בשיוויון. אבל הרי לא היה שום שוויון בקיבוץ. האיסור הזה היה טאבו – לא על חשבון הקיבוץ ולא באופן פרטי. לבעל התפקיד שמנע זאת מאיתנו איני יכולה לשכוח עד היום. כבר בעודי ילדה, המחשבה שהקיבוץ הוא גוף שמחליט עלי, הייתה לי מאוד קשה.

הילדות שלי בקיבוץ הייתה מדהימה, הייתי מקובלת, יש לי חברים עד היום. איני מקבלת את הטרנד הזה לספר ולכתוב כמה הילדות הייתה קשה ועד כמה סבלו בלינה המשותפת, כאילו "אכלו להם", "שתו להם" – אני לא שם. זה לא נכון, הייתה לנו ילדות מאושרת. יום אחד שאלה אותי ביתי: "באמת איפה שגרתם הייתה מין קופסה שבלילה אמרתם לה – 'שומרת לילה'?", ועניתי לה שאכן כך התנהל הלילה בבתי הילדים. גם בחינוך המשותף ההורים שלי היו מאוד משמעותיים בילדותי, זה לא סתר. עם זאת, ברור לי שהשיטה הזו הייתה מוזרה, כנגד הטבע.

רומן מהטלנובלות

עודד ואני הכרנו במיון, כאשר עבדנו יחד, רופא ואחות, וזאת למרות שתמיד אמרתי שלא אתחתן עם רופא. הוא גדל במשפחה בעלת מסורת תרבותית ואני בקיבוץ, הבסיס היה כה שונה.

- מי התחיל?

על זה יש שתי גרסאות. עכשיו אני יכולה לומר מה שאני רוצה, כי אין מי שישתור... בוא נגיד שהמבטים הצטלבו, זה היה הדדי. הפגישה הראשונה הייתה כשאבא שלי נפטר, והוא בא לקיבוץ לנחם אותי בשבעה. כך הכול התחיל. התגוררנו ברמת השרון, אחר כך בתל אביב, ואז אימא שלו אמרה שהבית בסביון פנוי: "היחידה שאני מוכנה שתגור בסביון – אם היא רוצה – זו אילנית". איני יודעת למה, כי לגביה הייתי קיבוצניקית, סוציאליסטית (ולא ימנית); אחות (ולא רופאה); היו לי הרבה "מגרעות". אבל

לחתונות אצל מי שאני עובדת איתן, או לחילופין בעת ניחום אבלים, הן אומרות: "הנה, זו האחראית עלינו". אני אומרת: "אני אילנית ואני עובדת איתן".

הבחירה אכן הפגיעה אותי, המעמד היה אפילו קשה, כי האדם היחיד שהיה צריך לחלוק זאת איתי – לא היה שם.

- התקיים הכנס השנתי לרפואה דחופה לילדים, ואת דיברת שם.

אחרי שעודד נפטר, רציתי להנציח את זיכרו בדרך ראויה. המטרה לא הייתה לתת פרס כספי, אלא לגרום לכך שיזכרו את פועלו של האדם. דיברתי עליו והעליתי את פועלו. אבל מה שרציתי לא קרה, כי האירוע הפך למשהו מסחרי והעדפתי לוותר.

קיבלתי כמה תובנות בארבע השנים: איפה שלא מתאים לי ואיני נהנית להיות – אני לא שם. זה לא למדתי בקיבוץ, אלא בדרך הקשה בחיי.

החיים בסביון

- איך זה לגור בסביון? לאנשים כמוני זו נראית מין פיסגת חלום...

לגור בסביון זה כמו לגור בקיבוץ, אבל לאנשים יש כסף. כולם חיים אחד בתוך השני. זה יישוב קטן, קהילה קטנה, ותתפלא אבל האנשים מאוד מעורבים. את החברים שלנו בחרנו ממש בפינצטה, לפעמים על פי הילדים שלומדים באותה מסגרת.

עכשיו אני יכולה לומר שאחרי מה שקרה במשפחתי, האהבה, החום והתמיכה שקיבלתי מכל תושבי סביון – אין לי מילים! הגיעו אנשים שלפני כן לא יצא לי אף פעם לדבר איתם, עטפו אותנו, תמכו, הביעו נכונות לתת כל עזרה שתידרש. וגם כל בית הספר של הבנות, מורים, מורות ותלמידים – אני אומרת זאת לזכות המקום הזה!

נכון, ישנה תדמית למי שמתגורר בסביון ופעמים רבות היא אינה נכונה. כאשר שואלים אותי היכן אני גרה, אני לא ממחרת לענות שבסביון, וגם בנותיי, כאשר הן נשאלות, הן מביטות לעברי, כאילו שואלות: "לומר את האמת...?"

גם במשפחתי שואלים אותי לא פעם: "למה את צריכה לעבוד כל כך קשה?" האמת, אני לא צריכה לעבוד קשה, אבל לא בגלל שאני מתגוררת בסביון, אלא מפני שההורים של עודד היו מספיק חכמים לעשות השקעות נכונות, ועודד היה

היא למדה להעריך אותי עם הזמן, וכעבור שנים אפילו אמרה: "אין משהי שאקום בשבילה מהמיטה, אלא רק אילנית". העריכה אצלי את הישירות שלי, את זה שאני אומרת מה שאני באמת חושבת. לא ויתרתי לה, לא פעם נכנסתי איתה לעימותים, בלי חשש. מצד שני, מי שסעד אותה וטיפל בה במשך שנים, הייתי אני. הרווחתי ביושר את יחסה אלי.

כאשר עודד בישר לי שנעבור לגור בסביון פרצתי בבכי מר, אפילו לא ידעתי היכן סביון ממוקמת ומה קורה בה. בשנים הראשונות לא הכרתי אף אחד, רק כאשר הבת הבכורה נכנסה לגן התחלתי להכיר אנשים מקרוב והפכתי לאחת מתושבות סביון. אני זוכרת בגן חובה, ישבנו כל ההורים במעגל, וכל אחד הציג את עצמו. הסתבר שכל אחד קשור איכשהו לאיזו משפחה מפורסמת, רובן בתחום העסקים (אייזנברג, עמינח, ערוץ הקניות ועוד). ככל שהתקרב תורנו חשבתי לעצמי: "מסכנה הילדה, מה היא תגיד: אבא שלי רופא ואימא אחות? ממש אומללות". ואז עודד אמר: "את יודעת מה המזל? כולם כאן מתישהו יצטרכו אותנו, ואנחנו לא נצטרך אף אחד..." לימים הסתבר שנכון.

עודד היה אדם לא שיגרתי ולא רגיל, אדם שהצליח בתחומים רבים: הייתה לו שמיעה מוחלטת, ידע לנגן, חכם מעל לממוצע, אוטודידאקט שלא פסק מלהתקדם, למעשה הצליח בכל אשר עשה, אפילו אהב לבשל. מאוד ביקורתי, דרש מעצמו הרבה מאוד. מוסר עבודה מאוד גבוה. **זכיתי באדם שהיו לו כל כך הרבה פלוסים, כלל לא פשוט לחיות בצד אדם כזה, אבל הוא ידע להעריך את התכונות המוצלחות שלי. ביחד היינו זוג מוצלח מאוד.** הייתה לו אבחנה חדה לגבי אנשים, היה מסתכל בהם וקובע דברים לגבי אישיותם ויכולותיהם. בעבודה במיון, למשל, יכול היה להביט לעבר ילד שנמצא בכלל בקצה השני של המיון, ולומר: "אני לא מבין מה הוא עושה פה, אין לו כלום..." חד אבחנה. ולגבי אחר: "תכניסו אותו דחוף ל..." וזה עוד לפני שבדק אותו.

והאיש המיוחד הזה בחר לו לאישה צעירה מהקיבוץ, בחורה פשוטה. ישנה מין גישה שכאשר אדם שקרוב אליך נפטר, אתה באמת רוצה לדעת מה הוא אמר לאנשים שקרובים אליו. אתה יודע שלך הוא לא תמיד אומר הכול, מה שהוא חולק עם אחרים זה לא מה שהוא חולק עם בת זוגו. אמרתי לביתי: "לאחר שאבא נפטר, היה נחמד לשמוע מפי חבריו דברים שהפתיעו". אחד

החברים סיפר שעודד תיאר בפניו כמה פחד להתחיל איתי, מחשש שאסרב. צחקתי, כי אני במשך 17 שנה חייתי בתחושה הפוכה – האם אצליח לרצות אותו?

הייתה לנו זוגיות טובה ושלוש בנות מקסימות.

עודד עבר לעבוד בירושלים, וזו הייתה אחת התקופות המקסימות שלנו. הוא מאוד התקדם, קבע שיאים. שימש מנהל מיון ילדים בהדסה ובדיוק הציעו לו להיות מנהל-על של שני המיונים.

הוא אף פעם לא עצר את ההתקדמות שלי. כאשר הציעו לי לקבל את הכירורגית, אמרתי לו: "מה יהיה, הילדות עוד קטנות?", והוא ענה: "נסתדר! זה משהו שאת רוצה הרבה זמן, משהו שאת יכולה להיות טובה בו". חבר שהיה איתו בחו"ל סיפר לי איך דיבר עלי תמיד בגאווה. הוא מאוד ראה אותי, את המקום שלי. אותי זה מאוד ריגש, זה הרי כלל לא מובן מאליו.

יום גורלי

אני חוזרת לאירוע של היום האחרון. עודד חזר מאיטליה חולה בדלקת ריאות. הוא לא רצה ללכת להיבדק ואולי להתאשפז בבית חולים. תתפלא, הוא פחד מרופאים, אבל באמת הרגיש מאוד לא טוב. לקחתי ממנו באופן אישי את הבדיקות הנדרשות ונסעתי איתן בערב לבית חולים. הבדיקות יצאו גרועות, ועודד חזר ואמר לי: "אני מאוד חולה!". החלטנו שניסע לבית חולים והוא בקושי הצליח להגיע למכונית שעמדה בחוץ. עוד בדרך אמר לי: "אני רק מבקש שלא תאשימי את עצמך בכולם. אני אוהב אותך, את אהבת חיי, אין דבר בעולם שאני אוהב יותר מאשר אותך והבנות. שום דבר שיקרה פה אינו באשמתך, אלא באשמת". כאשר שמעתי את הדברים האלה, פרצתי בבכי.

בבית החולים החלו מיד לטפל בו בכל דרך אפשרית. הוא בקושי נשם. לפתע החל מצבו להשתפר, הוא דיבר בטלפון עם מספר רופאים, ואני כבר התחלתי לחשוב בכיוון של איך ואיפה נטפל בו. בהמשך עשה דום נשימה ודום לב, ואני עצמי התחלתי את תהליך ההחייאה. הגיע כל הצוות, עבדו עליו המון שעות. הייתי בשוק, נדרש עוד זמן עד שממש הבנתי מה קורה לו ולנו. אני לא מאחלת לאף אחד להימצא במצב שבו יצטרך לבשר לילדיו שקרה אסון כזה.

לא בכל מחיר

התנחמתי בכך שעודד מת כמו שרצה, לא מחובר למכשירים, לא סובל מתופעות שמהן חשש. בזמן ההתייאה אמר לפתע אחד הרופאים: "החלטנו לחבר אותו למכשיר ה'אקמו'", והתעלם מכך שאני לא רק אשתו אלא גם אחות ותיקה. אמרתי לו: "מה זאת אומרת החלטנו? מי אתה ומה אתה?". הוא אמר: "טוב, אני רואה שאנחנו צריכים לדבר". השבתי: "בסדר, בוא נדבר". נכנסנו לחדר סמוך והוא אמר: "אני חושב שהמשפחה לא מבינה...", ועניתי: "המשפחה מבינה מצוין, ואם הסיכוי הוא 20-80 לרעתנו, אני מבקשת שלא, כי זו הייתה צוואתו". הגיע גם אח של עודד והתנצלתי בפניו, והוא חיזק את דבריי. עודד נפטר יום לאחר יום הולדתו ה-49, באמת אדם צעיר. הוספתי: "אין אדם שרוצה יותר ממני שנצא מכאן כמו שנכנסנו, אבל לא בכל מחיר".

לחיות את החיים

החיים שלי התהפכו על פניהם, אלה לא החיים שתכננתי לי ולילדות שלי. הילדות היו אחת בת 13 ותאומות בנות תשע, ובגיל הזה לאבד אבא זה אכזרי.

האופן בו חייו יחד והתנהלו חייו, ופתאום להישאר לבד מול החיים, הרגשתי משהו כמו "חשופה בצריח". ומה עכשיו? היו באמת שני דברים שהחזיקו אותי: **העבודה והבנות**. מה שהציל אותי בשנה הזו הוא המקצוע, התפקיד שקיבלתי.

כבר לאחר מספר ימים מצאתי את עצמי בתהליך של הישרדות, "להמציא את עצמי" מחדש, לזהות מי אני – מי הייתי מקודם, מי אני עכשיו, מי אני הולכת להיות. במה יהיו חיי שונים מעתה. במהות שלי אני אדם שמאוד עסוק ב-DOING, קבעתי לעצמי משימות, ובעיקר ראיתי את הובלת הילדות לנגד עיניי.

* * * *

לסיום שיחתנו, שהייתה מלווה מטבע הדברים בצחוק ודמעות, לסירוגין, מבקשת אילנית להדגיש:

רחמים עצמיים אינם אופציה מבחינתי. החיים חזקים מהכול ואנחנו לא מוותרות – נאבקות ובוכות, אבל מדברות על הכול, הכול עולה על השולחן, אנחנו שותפות בכול. אני עדיין צעירה, מגיע לי לחיות, ואני רוצה ליהנות מהחיים ולהיות נאמנה לעצמי.

אופטימיות היא בעיניי תכונה חשובה ואין כמותה לעזור במצבים קשים. אני אופטימית מטבעי ומאמינה כי היא תיתן לי את הכוח להתמודד בהמשך חיי.

כתב: מיכאל

מזל טוב!

בן נולד

לנועה (סלע) ונפתלי לוי

נכד לאילנה ואודי סלע

ברכות לכל המשפחה

מזל טוב!

בת נולדה ליעל ואורי פיין

ברכות לכל המשפחה

משתתפים באבלה

של יעל כהן

כמות אימה

בגן שמואל.

תנחומים למשפחה

לזכרה של נעמי שרייבמן

(1943-2020)

וביקורים בכל מוזיאון ותערוכה שרק ידעה עליהם.

חלומה הגדול היה לצאת לפנסיה ולצייר בכל שעה ומזג אוויר, לבלות עם חברותיה ולהמשיך לטייל בארץ ובעולם, ולכן הקדימה את יציאתה לפנסיה וחיה כפי שחלמה.

לפני 8 שנים עברה נעמי אירוע של מפרץ, שממנה ניצלה בנס הודות לטיפולו המסור של פרופסור חוזה כהן. רצינו מאד שהיא תישאר בבית אלפא אחרי האירוע ותהיה קרובה אלינו, אבל היא בחרה לחזור לחייה הקודמים. בזכות העקשנות וכוח הרצון, חזרה לצייר, ללמוד, לבלות ולטייל עם חברותיה.

מנעמי יישארו לנו זיכרונות רבים וחמים, וציוריה הרבים והמדהימים הניבטים אלינו מקירות ביתנו יבטיחו את נוכחותה בביתנו תמיד. ביקשת וחזרת לביתך - להיקבר בבית אלפא, למרגלות הגלבוש עם נוף העמק שכה אהבת והרבת לצייר.

יהי זכרך ברוך. כבר מתגעגעים וזוכרים - אחיך רן וכל המשפחה.

כתב: רנתי

קשה להיפרד, קשה להבין, רגע אדם נוכח ורגע כבר לא. זה לא נתפס.

דודה שלי, היית כמו אמא שנייה שלי, היית חברה שלי, יכולתי לספר לך הכול. את תמיד עודדת, האמנת ואהבת ללא תנאים. הרגשתי ממך גאווה גדולה, תמיד התגאית בי ובמשפחה שלי.

אהבתי אותך מאוד, אהבתי לבוא לירושלים, להיות איתך בכנסת כשעבדת שם, לטייל איתך, לאכול את האוכל שלך, שתמיד היה נורא טעים.

אהבתי לראות אותך מציירת, הבית שלי מלא בציורים שלך, תמיד תהיי איתי בזכותם. אהבתי להקשיב לסיפורים שלך על סבתא בלה. אצלך המשפחה הייתה ערך עליון. לא הייתה לך משפחה משלך וציערת על כך, אבל

קשה לי לדבר על נעמי בלשון עבר כיוון שהייתה לה נוכחות ומעורבות כל כך רבה וחשובה בחיינו, למרות שגרה בירושלים והתראינו לעיתים רחוקות.

נעמי הייתה קשורה למשפחתנו בכל נימי נפשה, במיוחד לנגה שהייתה לה כבת. הייתה מתעניינת, דואגת ומעורבת בכל מה שקורה לכל אחד ואחת מאיתנו, מיעצת, מצ'פרת - העיקר שלכל אחד יהיה טוב. דודה אמיתית. השתדלנו לשמור על הקשר בשיחות טלפוניות, דבר שנעשה קל יותר עם הופעת הווטסאפ והטלפונים החכמים, וגם הודות לביקורים הדדיים.

נעמי נולדה להוריה בלה וארטק לאחר שציפו וקיוו לה שנים רבות, והשמחה בבית הייתה רבה. היא הייתה בבת עיניה של בלה והקשר ביניהן היה מאד חם וחזק.

נעמי הייתה ילדה ונערה אנרגטית, מלאת שמחה וחברותית, אהבה להשתולל ולהתלוצץ וספורטאית מצוינת.

מוכשרת מאד בציור וכבר בהיותה במוסד גלבוש למדה ב"אורנים" ציור אצל מרסל ינקו.

לאחר הצבא עבדה מספר שנים בבתי ילדים ובגיל 25 החליטה לעזוב את הקיבוץ ולעבור לת"א, כדי להגשים את חלומה לצייר ולהמשיך ולהתקדם בעזרת לימודי ציור, רישום, אומנות ופיסול במכון "אבני" ועוד.

צריך היה הרבה אומץ, עקשנות ותשוקה כדי להתקדם להיות ציירת, ולעזוב בשנים ההן את הקיבוץ בלי כלום - ללא כסף, מקצוע או תמיכה כלכלית.

מת"א עברה נעמי לירושלים במטרה ללמוד ב"בצלאל" והפכה את ירושלים לביתה.

למזלה, היא מצאה עבודה בספריית הכנסת שפירנסה אותה בכבוד, ובה התמידה עד יציאתה לפנסיה. בכל השנים האלה המשיכה נעמי לצייר בזמנה הפנוי ולהציג תערוכות, ללמוד ולהשתלם בציור, פיסול, רישום, אומנות ונושאים רבים נוספים שעניינו אותה עד יומה האחרון, כשהיא מלווה זאת בנסיעות רבות לחו"ל עם חברותיה

אני מקווה שבקצת הייתי לך הבת שכה רצית.

כשסיפרת לי איך עזבת את בית אלפא, בגיל 25, "רווקה זקנה", והחלטת ללכת עם החלום וללמוד ב"בצלאל", הערצתי אותך על כך, על האומץ – הבחורה מהקיבוץ שהולכת לבד לעיר הגדולה, ועוד ללמוד. היית פורצת דרך – זו הייתה בשבילי הוכחה שהכול אפשרי.

דודה, כשאני מסתכלת על ליה, אני מאחלת לעצמי שהיחסים שלי איתה יהיו כמו שהיו איתך. זה לא מובן מאליו והקשר בינינו היה מאוד חזק.

בשנים האחרונות, אחרי שקיבלת את "המחלה" (ככה קראת לזה) הפחדים התחדדו והחרדות התגברו, אבל לא נתת לזה להוביל אותך, ודבקת בחיים ובמה שאת אוהבת. דיברת הרבה על לעבור לדיור מוגן, אבל לקח לך זמן לאסוף את הכוחות ולעשות זאת. בסוף, כהרף עין, פשוט הוצאת את התכנית אל הפועל – ועברת. היה לך כוח רצון אדיר ומה שרצית – הישגת. צר לי שלא יצא לך הרבה ליהנות, אבל לפחות היה לך שקט נפשי וידעת שהכול מסודר ולא תהיי לנטל, דבר שממנו פחדת.

הסוף קשה, אבל מנחם, מנחם שזה היה קצר ומהיר, כמו שרצית! אתגעגע אלייך מאוד דודה, אוהבת אותך, את בליבי לעד.

נוגה

נעמי, חברתי הטובה

קשה לי לדבר עלייך בלשון עבר, עוד לא מעכלת את לכתך מאתנו. אני כותבת ושולפת מזיכרונותיי רגעים ממסלול חיינו. את שם, מאז שאני זוכרת את עצמי. ביחד בגן, בבית הספר, במוסד, בצבא והלאה.

תמונה באלבום מגן ריבה. את יושבת, שקועה בציור. ילדה מקסימה, חמודה, זריזה ויפה. שובבה וספורטאית מצטיינת, כדורסלנית בחמישייה הראשונה וטיילנית מעולה. זוכרת היטב שמתמטיקה תמיד שנאת והצטערת על כך. "מה זה כבר מתמטיקה?", אמרתי לך, והזכרתי לך את כל כישרונותיך, שאולי לא כל כך ידעת להעריכם. כזאת צנועה את.

כבר בגן בלט כישרון הציור שלך. זוכרת שהבטתי בקנאה בציוריך ורציתי לצייר כמוך – כולה בת 4-5. ציירת כמה דרגות מעל כולנו. נולדת עם מכחול ביד ונשמה של ציירת. אהבת במיוחד את שיעורי הציור עם תמר בינימוב, בהם היית האלופה. בשלב מסוים התחלת ללמוד ציור ב"אורנים", אצל מרסל ינקו, הצייר והמורה המחולל.

סיימת את התיכון – מוסד, בשבילנו – בהצלחה, מוקפת חברות וחברים.

בהמשך מימשת את כשרונך ואהבת הציור והיית לציירת מוכרת, המציגה בגלריות ובתערוכות. זכיתי לקבל ממך כמה ציורים לפי בחירתי, שתלויים במקום-כבוד על קירות ביתי, ומהיום – כבר מזכרת של געגועים ואהבה לנעמי שלנו.

מהמוסד עברנו לטירונות, כשאנחנו מיטה ליד מיטה, צוחקות יחד, מתעודדות ומתחברות עם אותן חברות שהיו בסביבתנו. היית לי שם ממש "אוצר". כשסיימנו את הצבא, בסתר, ועכשיו כבר מותר לספר, חברנו שתינו לקבוצה עירונית וטסנו לשבוע לטיול בקפריסין. אז זה היה די נדיר, וגם אסור, אך לנו הייתה זאת חופשת שחרור נפלאה, משחררת ושמחה.

ברבות הימים החלפת את נוף הגלבוש והעמק האהובים עליך כל כך לנופיה הקסומים של ירושלים. בנית לך שם חיים שלמים וטובים. היית מסורה לעבודתך בספריית הקנסות ורכשת לך חברות טובות. את עולמך מילאו, מלבד ציור, ספרי קריאה, ספרי אומנות לרוב, פיסול, ריקודי-עם, שחייה, טיולים לחו"ל, שהדגש בהם ביקור במוזיאונים.

הקשר בינינו היה בטלפון, ווטסאפ ובביקוריך בקיבוץ. לא היינו דבוקות, אבל הקשר היה רציף, וכשיברנו היה זה מלב אל לב. ידעתי שמילה לא תצא ממך, אם כך ביקשתי. התרחקת מריבים ומרכילויות, היית חברה טובה ומפרגנת, תומכת וקשובה. לפעמים אירחתי אותך בביתי, וגם לנת אצלי בחלק מביקוריך בקיבוץ. בבקרים תמיד ניסיתי לשכנע אותך שתישארי לקפה נוסף ופטפוטים, ואת – תמיד מיהרת לצייר את נוף העמק, הגלבוש, הפרדסים, הכול! ציורים נהדרים שכולנו כה אוהבים.

או, שמיהרת לרנתי ורחל ולילדיהם. היית מספרת לי בכל שיחה כמה הם נהדרים ופה ושם בדיחות מפיהם בהיותם קטנים. בהמשך, צצו

הנכדים במשפחה ואותה התלהבות ואהבה עברו לנכדים. תמיד תמיד, איכשהו, הוזכרו ניר, נדב, נוגה וילדיהם. קשר מיוחד במינו פיתחת עם נוגה, שאהבת אותה כבת.

אי אפשר שלא להיזכר בקשריך המיוחדים עם הוריך היקרים, בלה וארטק, ממייסדי הקיבוץ. זוכרת את מסירותך ואהבתך לאמך ואת הקשר הקרוב והמיוחד שהיה ביניכן, עד יומה האחרון. בפגישותינו האחרונות הזכרנו זו לזו את הקשר הזה, שלך לאמך ושלי לאמי. את אמרת שאת לא מפסיקה להתגעגע אליה וכך גם אני.

נעמי, אהבתי ואוהב אותך תמיד. את נועם הליכותיך ואופיך הנעים – כשמך "נעמי".

נוחי בשלום, חברה אהובה, בצילו של הגלבוע, בין רגבי האדמה החומים, ירק הפרדסים ותחת תכול השמיים, בנוף ילדותך, ציוריך וזיכרונותינו.

רותי גלעד

* * * * *

לכבוד

משפחת שרייבמן

משפחה יקרה,

קיבלנו בצער רב את הבשורה המרה על לכתה של נעמי היקרה.

נעמי הייתה עובדת חשובה בספריית הכנסת. היא עסקה במיון ושמירת הידיעות והכתבות על נושאים הקשורים לכנסת ולעבודתה. מלאכתה נעשתה במקצועיות ומתוך מוסר עבודה גבוה.

רחל מלול, היום מנהלת אתר האינטרנט, זוכרת שבעובדת צעירה העושה את צעדיה הראשונים בכנסת, קיבלה אותה נעמי לעבודה בספרייה. תכונותיה של נעמי הזכורות לה הן נדיבות אין קץ, טוב לב, חמלה ויושרה בלתי מתפשרת. נעמי היקרה נהגה לחלק את מתנות ט"ו בשבט, שקיבלה מהכנסת, בין העובדות החדשות שעדיין לא היו זכאיות לקבלן. היא אף הגנה על זכויותיהם של העובדים החדשים ונאבקה למענם בנחישות חסרת פשרות, מתוך אמונה בצדקת דרכה, דרך התנועה הסוציאליסטית. יחסיהן גלשו גם אל מעבר לעבודה והן קיימו מפגשי אחר הצהריים, שהתאפיינו בשיחות נפש, שבהן הייתה נעמי מטה אוזן

קשבת למצוקות ולשמחות ומציעה כתף תומכת לידידותיה. גם במפגשים אלה ניכרה נדיבותה הרבה.

הקשר עם נעמי נשמר גם לאחר שפרשה לגמלאות, ולפני כמה חודשים אף נפגשנו, כמה חברות, ברמת בית הכרם, בבית הקפה שליד הדיור המוגן. לאחר מכן עלינו לדירתה, ונראה היה שהיא מאושרת שם ושמה בחייה החדשים ובמה שהיה למקום להציע לה מבחינה חברתית ותרבותית.

נעמי חיה חיים מלאים והייתה שמחה בחלקה, ואף שלא הקימה משפחה, מילאו החברים והציור את חייה ואת עולמה. ציוריה הנפלאים מתארים את הטבע, את הדומם ואת הכרך. הציורים בתערוכות שקיימה זכו להערכה רבה של ציירים ואנשי אמנות וכן של אנשי הקהל הרחב שבאו לבקר ולהתרשם. קל להתחבר לציורים, ויופיים מציף את הלב ומרחיבו.

בדרכה המיוחדת הפכה נעמי לחלק מהסיפור הירושלמי. אהבתה לירושלים, שאלה באה מן הקיבוץ כנערה צעירה מאוד, באה לידי ביטוי עז רושם בציוריה, המטיבים לשקף את יופייה של העיר.

נעמי לא אמצה את כללי ההתנהגות החדשים של ה"פוליטיקלי קורקט". הייתה ג'ינג'ית ישירה – ותמימה במובן הטוב של המילה, ותמיד אמרה את אשר על ליבה. היא נאבקה למען עולם טוב יותר. הייתה אדם. יהי זכרה ברוך.

נחסר אותה מאוד. אנו משתתפים בצערכם ושולחים לכם תנחומים מעומק הלב.

רחל מלול, רובין טרייסטמן, אליהוא מנזין, אטי אברהם, סיגל אלמוג, אלחנן גולדברג, דקלה משולם, רונית קדם

* * * * *

נעמי,

שבת בבוקר, את מתקשרת לחבורה: "מי מצטרפת?", צועדים בשביל בהר איתן או בהר הרוח, בעמק המצלבה או בסמטאות עין כרם.

את מובילה ונמרצת, ובסוף הולכים לאן שאת בעצם מכוונת וכולם מסכימים כי העיקר להיפגש ולנשום אוויר.

אוהבת לטייל בארץ וגם בחו"ל. חברנו פעמים רבות למסעות בארצות רחוקות. אהבת את הנופים הפראיים, בעיקר את הירוקים, "כי מדבריות יש לנו מספיק בארץ". וכשטיילנו בערים הגדולות, לעיתים קרובות התפצלו דרכינו. אני רציתי בניינים, רחובות ושווקים, ואת נמשכת כבחבלי קסם למוזיאונים וגלריות. לא דילגת על שום רמברנדט או רנואר או סזאן. ובעצם נעמי, עיקר אהבתך ותשוקתך הייתה האמנות ולא רק של הגדולים שאותם "פקדת", כאמור, במוזיאונים ובספסלי "אסכולות" עם מנוי קבוע, רב-שנתי, לאיבגי המרצה הידוע לאמנות, "חרשת" ורכשת ספרי אמנות בלי סוף (וגם ספרים בכלל).

אך העיקר, העיקר בחייך הייתה היצירה, והאמנות שלך.

נפגשנו בבצלאל בשנה א' ומאז ועד לפני שבוע לא הפסקת לצייר.

האמנות הייתה תשוקתך והציורים והרישומים העדינים היפיפיים והרגישים היו ילדיך.

כשאני פוקחת את עיניי בבוקר, מקרין אלי מחקיר ממול שדה כמה צהוב על רקע כתם ירוק של חורשה ובית אריזה. האין זו בית אלפא? השארת לנו הרבה זכרונות ומזכרות. נעמי.

פתחנו בזמנו קבוצת ווטסאפ בשם: "החברות של נעמי". הקבוצה ושמה יישארו, רק בלי נעמי עצמה.

רבקה זוהר

* * * * *

פגשתי את נעמי לראשונה ב"אורנים" בשיעורי רישום עם מרסל ינקו. אחר כך הגענו יחד, אם זכרוננו אינו מטעני, לנופש רווקים של הקיבוץ הארצי. הפעם הבאה בה נפגשנו הייתה ליד רשימת דירות להשכרה שעל לוח המודעות בבית הקיבוץ הארצי בתל אביב. נכנסנו לגור

בחדר אחד בבניין ישן ברחוב קינג ג'ורג', וגרנו שם עד שהחליטה לעבור לירושלים.

בעקבותיה עברתי, לאחר כמה שנים, גם אני לירושלים עם בן-זוגי והתיישבנו בעין כרם. הקשר נשמר כל השנים התחזק יותר לאחר שהתאלמנתי. הודות לנעמי הכרתי חבורה שלמה של בנות כלבבי שהתרכזה סביבה.

המון חברות התגייסו לתמוך בה גם כשעברה עליה, לפני כשמונה שנים, הטראומה ממנה יצאה כ"נס רפואי".

בכל שנות חברותנו הרבות, מעולם לא התגלו בינינו קונפליקטים. תמיד אמרתי שנעמי היא האדם שבחברותו חשתי הכי בנוח ואם הייתי צריכה לחיות לצידו של מישו, זו הייתה היא. היא הייתה אדם תם וישר, ובדרכה הנאיבית הייתה לפעמים אומרת ישירות את מה שעמד לה על הלשון, דבר שהצחיק אותי תמיד.

אך בעיקר הפעימה אותי מסירותה לציור. גם אני ניחנתי בכישרון ציור, אך הבנתי שאין זה תחום הביטוי שלי ואיני מציירת כלל, ואילו נעמי לא יכלה לחיות בלי לצייר. הצורך זה בער בעצמותיה, בשמש, בימי סגריר, בכל מקום שולפת פנקס קטן ורושמת דמויות, נופים. היא הגיעה לרמה כזאת שאף קיר לא יכול היה להתבייש בציוריה התלויים עליו, אלא להתכרך בהם. כשאני מתבוננת בציוריה התלויים בביתי, אני רואה את נוף ילדותי בעמק יזרעאל, שדות החיטה הזהובים והברושים הכהים. נעמי אהבה לצייר בעין כרם, שמככבת ברבות מתמונות שלה ועכשיו בדיוק מתחילות לפרוח לכבודה השקדיות, שפריחתן הייתה מרגשת אותה כל שנה וציוריה מלאים בהן. עכשיו נעמי איננה ופריחתן היא מזכרת עצובה לעובדה זו. נעמי תחסר לי מאוד, בספרים שהיינו קוראות ומחליפות בינינו, לארוחות המשותפות עם חבורת החברות, בהליכה לסרטים, בטיולי האביב בשבתות מוצפות שמש, בפריחת השקדיות. אך דמותה תהיה נוכחת עימנו בכל בילויינו המשותפים, כי הודות לה חבורתנו קיימת. יהי זכרה ברוך.

מיכל בן גל

לזכרה של רותי לנס

(1926-2020)

המשך טיפוח התא המשפחתי שהיה משמעותי בחייה.

שנים מאוחר יותר נפטר דן, שאותו העריצה ואהבה. את הנחמה הגדולה מצאה בנכדיה ונכדותיה, שאחריהם נולדו הנינים.

בחוכמתה הרבה הבינה רותי כי היא נחלת ותהיה זקוקה לתמיכה ועזרה. באומץ לב והכרה ברורה החליטה לעבור לבית דורות.

מאוד אהבה את המפגשים השבועיים עם המשפחה המסורה שלה ותמיד התעניינה בכל המתרחש בקיבוץ והייתה אסירת תודה לצוות הבית שטיפל בה במסירות רבה.

ימים אחדים לפני לכתה אמרה: "אני כבר כמעט בת 94, מספיק".
יהי זכרה ברוך.

* * * * *

רותי הייתה חמות מזן אחר מזה שבבדיחות על חמות.

אישה חיובית שתמיד דיברה רק על הטוב שיש במשפחה. על הבנים המסורים, כלותיה העוזרות ומוצלחות, על הנכדים האהובים ועל הנינים החמודים. על גדי ומיכל וגם על יהודית, ומשפחותיהם, שהיו מסורים לה כל כך. וגם על יעל, אחותה האהובה ומשפחתה, ועל חנה ובני היקרים, זיכרם לברכה, ומשפחתם.
וגם על כל הצוות של הבית הסייעדי, ותמיד סיפרה כמה הם מטפלים בה במסירות, מקצועיות ובנועם.

בזקנתה, רותי לימדה אותנו הרבה. לדוגמא, לעשות הכול כדי לשמור על הגוף והמוח. לפני יותר מ-10 שנים, בביקור של אימי, זיכרה לברכה, בארץ, עידו ואני טיילנו ביחד עם אמהותינו בגלבוץ. אימי הייתה זקוקה להרבה עזרה, אבל רותי הלכה וגם טיפסה אז בקלות... ולקינוח, כשחזרנו לקיבוץ, הראתה לאימי איך היא עומת על הראש. כולנו היינו המומים. היה לה חשוב שיהיה לנו טוב. היא התעניינה במשפחה, בשלומנו ובריאותנו. שאלה שאלות חשובות ותמכה בדרכים שלנו בטיפול משפחותינו.

רותי נולדה ב-1926. בשנת 1933, כשהייתה בת שבע, עלתה המשפחה לארץ ועברה להתגורר בירושלים. השנים הראשונות היו קשות: השפה, הפרנסה, ההסתגלות לחיים בארץ – הייתה זו תקופה לא קלה.

לקראת המעבר לתיכון הצטרפה רותי לתנועת "השומר הצעיר" וחייה השתנו ללא חזרה. המפגש החווייתי עם הנוער הישראלי מילא את עולמה. מאוחר יותר הגיע לקן השומר הצעיר המדריך הנערץ מבית אלפא. שם היה המפגש הראשון שלה עם דן.

את שלוש השנים האחרונות בתיכון למדה רותי ב"בצלאל", במחלקת אריגה ומלאכת-יד. בתום הלימודים יצאה עם חבריה בתנועה להכשרה בקיבוץ אילון. הייתה זו שנה סוערת בארץ, שאתד משיאיה היה "ליל הגשרים", פעולת הפלמ"ח נגד השלטון הבריטי, שבמהלכה פוצצו 11 גשרים ברחבי הארץ. פיצוץ הגשר שליד אכזיב השתבש, וזכור לה שהובאו פצועים לקיבוץ.

בתום שנה, יצאו חברי ההכשרה להדרכה בתנועה בקן קריית-חיים, ושנה מאוחר יותר הקימו את קיבוץ יחיאל. רותי עברה לבית אלפא והקימה משפחה עם דן.

תחילה עבדה בלול. בשלב מאוחר יותר נשלחה לשנת לימודים ב"אורנים" והוטל עליה להדריך חברות נוער. רותי עשתה זאת במסירות ונאמנות כפי שנהגה בכל דבר ועניין בחייה. קשרים עם חניכיה מאז נשאה לאורך שנים.
כאן, בבית אלפא, נולדו ארבעת בניה: עופר, עידו, גילי ורועי.

עם השנים מילאה רותי תפקידים רבים ותמיד מתוך הרגשת הזדהות ונאמנות לבית, לקיבוץ ולחברה. בשנים מאוחרות יותר עברה לעבוד בספריה ואהבתה לספרים ולקריאה לא ידעה גבול.

אסון נורא פקד אותה כאשר במלחמת יום כיפור נהרג עופר, בנה בכורה, והוא בן 24 בלבד. עד יומה האחרון נשמרה תמונתו על שולחן קטן למראשותיה.

רותי נשאה את כאבה בדרכה האופיינית כל כך: בשקט, באומץ, וביכולת להתגבר למען

היא הייתה אישה שידעה לתת לנו כוח ואת ההרגשה שהיא סומכת עלינו להחליט החלטות נבונות.

בשנים האחרונות רותי הראתה לנו דוגמא אישית של מי שיודעת להשלים באצילות עם מצבים בריאותיים חזשים וההשלכות שלהם, ולקבל וגם לבקש עזרה כשצריך.

לפני כשבועיים, רותי התקשרה לברך אותי ליום הולדתי. תוכן הברכה שלה, שהייתה מכול הלב, ריגש אותי מאוד. במילותיה המדויקות, היה לי ברור כמה שהיא הכירה אותי, כיבדה את כישוריי ורצתה את טובתי. ידעתי שאני מקבלת ברכה מושלמת ואולי אחרונה מחמותי היקרה... והבנתי שזה היה רגע קדוש.

ועכשיו, נוחי בשלום, רותי היקרה והאהובה. זיכרונך יהיה לנו לנחמה, להשראה ולברכה.

שרי לנס

* * * * *

לאימא שלנו שלומות!

תמיד לא אהבת ימי הולדת שלך. ובכלל לא התבלטת יותר מידי בשטח, וכן "למשוך בחוטים" אך "מאחורי הקלעים" כביטוי התיאטרון, ואולי משום כך ולא רק – בתכונות האלה אנחנו דומים?!

פעם קראת לי בחיבה "שמורת טבע" ו"זן נדיר ונכחד", וגם אני חשבתי עליך כנ"ל. וזה מתקשר לי מאוד, לדברים שאמרת "אימא יקרה לי" לרחל אהרונ, בריאיון שלה איתך ועלייך, שלא גדלת עם "משפחה גרעינית" נורמלית "חמה ומחבקת", ולכן לא היה לך מודל לחיקוי, כלומר שהיית צריכה להמציא וליצור את המודל הזה בעצמך!! ואכן כן, הצלחת בדרכך הייקית והצנועה ו"הישירה בגובה העיניים", ביחד עם אבא כמובן, לייצר "מודל לחיקוי משפחתי".

והראייה הינה בילדים שלך, שגדלו והפכו ל"הורים חמים ומחבקים", ובנכדים והנכדות שלך, וכשיש קשיים אז מתמודדים איתם, ואת תמיד לצידנו, ובנינים שלך שכל כך אהבת וגם אלה שבדרך...

'פרולוג סיום חיים':

הפרידה האחרונה באמת באמת, אימא שלנו יקרה ואהובה מאוד, שלי ממך, הייתה בעשר בלילה ב-16.2.20, במיטה שלך ברב-גיל,

שאהבת, בבית אלפא שבה חיית עד 93 ונראית לי קורנת אור, אושר ורוגע, משוחררת ורפויה, ורק פיק פעור לרווחה, כמך לחמצן החיים, ורק ידיך הקרות מדי לימדוני שאת כבר לא איתנו, ונישקתי אותך על מצחך הלבן.

"אני בוכה, אבל גם שמח בשבילך", אימא יקרה, שהלכת מאיתנו בדרך שלך, שלה ייחלת וקיווית לעצמך כבר הרבה זמן – ולא בבית חולים קר ומנוכר, אלא בביתך השני ברב-גיל עם הצוות המופלא שאהבת ושיבחת אותם ואותן, "אפילו בשעות הכי קשות שלך, ואת מוקפת אור ואהבה ואכפתיות, ועם גדי ומיכל "המלאכים שלך", והבנתי ברגע הקשה והאינטימי הזה, שהגעת אל המקום שהוא "מעל הזמן ומעבר לחיים" בזמן ובדרך שלך!! בשם המשפחה של רותי לנס אבקש להודות ללאה סלע, מנהלת הבריאות הוותיקה; לשחר יערי נהוראי, מנהלת הקהילה; ובעיקר להודות לצוות הנפלא של רב-גיל, "הבית של הוותיקים בבית אלפא".

גילי

* * * * *

אתחיל במילים לאימא:

שוב אביב בחוץ והטבע משתולל, כדרכו, בשלל גוונים, פריחות וריחות. הטבע לא יחכה לאף אחד, עונה תתחלף בעונה והגלבוץ הירוק מעלינו, יהפוך לצהוב ולחום ושוב לירוק, אבל אותך היום אנחנו משאירים פה. משאירים פה, בין ההר לעמק, לצד אבא ועופר שכה אהבת. אימא, אני כבר מתגעגע. מתגעגע נורא: לשיחות, לשתיקות, להבנות השקטות בינינו, לתרבות שתמיד עטפה אותך ואת סביבתך, אבל במיוחד לידיעה שאת נמצאת שם בקיבוץ עם כל השקט, טוב הלב, ההיגיון הבריא והרצון האינסופי להיטיב עם כולם.

זה היה בשבילי תמיד המקור לביטחון, לשקט ולאהבה שאותם יכולתי להעניק לאחרים. זוכר, מתגעגע ואוהב, רועי.

אמשיך ברשותכם במילים לנו:

אימא עברה שינוי עמוק בחייה הבוגרים. השינוי התחיל, לדעתי, כשהגוזלים פרחו מהקן ועזבו את הקיבוץ, והתעצם לאחר התאונה של אבא.

כדרכה של אימא, זו הייתה מהפכה שקטה,
אבל בשנים האלו היא התחילה לנהל את
הדברים בדרכה ולפי רצונה.
אחת התוצאות של שינוי זה הייתה שאנשים
בסביבתה הבינו איזה אדם מיוחד היא ומאוד
התקרבו אליה.

אימא לא הייתה הוגת דעות או מטיף,
שאומרים לך השכם והערב מה נכון ומה לא...
היא הייתה אדם שהשהייה בסביבתו נותנת
לך את ההבנה הנכונה והטובה של הדברים. גם
אנחנו, הבנים ובני משפחותינו, התקרבו אליה
מאוד בשנים אלו, למדנו ולימדנו לתת אהבה.
אני מאמין שהשנים האלו היו טובות לה
ושהצלחנו לעמוד בצוואה הערכית אותה
העניקה לנו ומשתקפת בדברים שאמרה בשיחה
עם רחל אהרונ, במאי 2017:
"היום אני יודעת שהדבר החשוב ביותר שהייתי
רוצה לראות בכל אחד מילדיי, נכדיי וניניי, הוא
היכולת להיות אנושי, בן אדם. הייתי רוצה שיבינו
את הזולת, גם אם הוא שונה מהם ויש להם ביקורת
עליו. שיהיו פתוחים לעולם ולעצמם, שלא יחכו עד
ערוב ימיהם, אלא ימשיכו בלי הרף להתפתח.
שיגלו בעצמם את יכולותיהם המגוונות וכך יעשירו
את עולמם הפנימי ואת סביבתם".
אז זהו, תם ונשלם. נשתדל לקיים את בקשתך
אימא.
כתב: רועי

רותי הייתה מאוד יקרה לי.
אהבתי את הצניעות שלה,
את יושרה חסר הפשרות.
את יכולתה להבחין בין עיקר לתפל.
את השקט שלה.
את יכולת האיפוק וההבלגה.
את העקשנות בעמדותיה למה שנראה לה
נכון.
את קבלת המציאות וההבנה על מה שכבר
לא ניתן.
את הרצון שלא לפגוע. לא להכביד, לא
להפוך לנטל.
את חוכמת חייה הרבה,
את זהירותה שלא לפגוע באיש,
את הכבוד שידעה לתת לכל אחד ואחת
מעובדי הבית,
והכרת התודה הגדולה לעומדים לצידה.

ראיתי אותה בימים קשים ובימים טובים –
כל כך חכמה, נבונה וחזקה.
ועופר שלה, שתמיד איתה עם געגוע וכאב
מתמשך.
כך אזכור אותה תמיד.

מיכל לנס

רותי יקרה!
פעם בחודש היינו נוסעות לבקר את רבקה,
חברה שלך מטבריה. שתינו חיכינו ליום הזה
בכל חודש מחדש, לשבור שיגרה. הנסיעה
הזאת בנוף המשתנה, מירוק לצהוב ולחום...
בלי הרבה דיבורים, בלי הרבה שאלות, כל
אחת בשקט שלה, במחשבות שלה...
היינו עוצרות באופן קבוע מול הכנרת שכל
כך אהבת, נושמות אוויר צח ומתמלאות
באנרגיה.
כשרבקה נפטרה המשכנו להיפגש, היינו
יושבות בבית קפה, מתפנקות על עוגת
שחיתות עם קצפת וגלידה ונהנות מכל "ביס"
כמו ילדות קטנות. היינו מתעדכנות – את
היית מספרת לי על הנכדים שלך ואני הייתי
מספרת לך על הבנים שלי.
לפני כשבועיים הגעתי לבקר אותך. ישבת
על הכורסה בחדר, חלשה. גשם ירד בחוץ.
דיברנו שניפגש בעוד כשבועיים, כשמזג
האוויר יתבהר, וכשתרגישי טוב יותר ניסע
לגלבע לחפש כלניות. נפרדנו לשלום,
חיבקתי אותך, ויצאתי מהחדר. בדרך לרכב
התעכבתי בחדר האוכל של בית האבות,
כשפתאום ראיתי אותך הולכת לקראתי
בקושי רב, נעזרת בהליכון. שאלתי אותך
מדוע קמת ומה קרה, וענית לי: "שכחת לתת
לי נשיקה"... חיבקתי אותך חזק, נישקתי
אותך, ונפרדנו לשלום.
ביום חמישי האחרון עדכנתי את הבנות
בצוות שאגיע לבקר אותך ביום ראשון
בצהריים.
בלילה שבין שבת לראשון חלמתי שבאתי
לבקר אותך... את שכבת במיטה בחדר,
החזקת לי את היד ואמרת לי: "זהו, הגיע
הזמן"... בבוקר, כשקמתי, קיבלתי הודעה
מהצוות שאת לא מרגישה טוב ושאוכלי
אקדים את הביקור המתוכנן שלי מהצהריים
לבוקר...

בלי הרבה מילים, בלי ביקורת, בלי
שיפוטיות ועם הרבה אהבה, כזאת היית –
חברה!!!
כתבה: מיטל (מנהל הבית הסיעודי לשעבר)

* * * * *

רותי יקרה,
גרנו בשכנות באותו הבית מאז שאני זוכר את
עצמי. משפחת לנס ומשפחת חבצלת. המשפחות
עברו ביחד את כל שלבי הדיור המשותפים,
מהצריף השוודי ועד לבתי ההשלמה. דלת מעל
דלת. ודלתך הייתה תמיד פתוחה אלינו באופן
תומך, שקט, נוכח.
הידידות האמיצה והעזרה ההדדית בין
המשפחות הייתה מובנת מאליה.
גם הילדים קרובים בגילאים: עופר ויובל,
עידו וגילי, וגילי שלך ונדב. רק רועי הצעיר נותר
ללא מקביל כשנולד לאחר שאבי נהרג.
לאחר שאבא נהרג את ודן היקר הייתם עבורנו
ועבור אימא עוגן איתן, תומך, מאזן וקרוב
מתמיד. לא רק פיזית.
ידענו כולנו שאת רותי תמיד נוכחת בדירה
למעלה, כמו מלאכית שומרת ושקטה. בחיוך
הנעים, במאור פניך, בצניעותך, במילה טובה.
המשכנו יחד בחלוף השנים, ילדים באו וילדים
עזבו, נכדים הופיעו ועזבו, עברנו ביחד שמחות
ואסונות. חגים, אירועים, ימי חול, חתונות.
כשדן עבר תאונה קשה, תמכת בו בשקט
ובמסירות, ובצניעות שלך. מעולם לא ראיתי
אותך מתרגשת או ממורמרת.
לא השתתפת בוויכוחים, לא התלהמת, לא
שפטת אף אחד, ותמיד היית עבור מי שנוקם,
מגישה אוזן קשבת וראייה מפקחת.
יובל נזכר איך בשנות הצבא היה אוכל
בשבתות אצל חמולת לנס, בראשותם של שרה
וקובה לנס. שימשתם לו בית נוסף. ואני חי
וקרוב לגילי ומוקיר את הבית הנוסף שהצעתם
את ודן עבורי.
ביום כיפור נהרג עופר שלך, עופר הנער
המקסים ויפה התואר. מאז לכתו התכנסת עוד
פנימה.
בבית רב-גיל בשנים האחרונות שוב נפגשנו.
פגישה שבועית בביקור אצל אימא. גם שם
המשכת רותי להחזיק בשקט שאיפיון אותך כל
שנותיך, ובצלילות שלא איבדת עד הרגע
האחרון.

"מה נשמע רותי?", הייתי שואל אותך
ומתיישב לידך. "אני בסדר גמור", אמרת,
מספרת על הנכדים ושמחה בביקורים. לעולם
לא מתלוננת או רגוזה.
שם, בבית רב-גיל, המשיכו המשפחות
להיפגש, דור שני ושלישי. הבניינים הפיזיים
התחלפו, אך התמיכה ההדדית והשכנות
האמיצה נשארו.
שכנות במהלך 75 שנה הם מהדברים שמעט
אנשים זוכים להם בחייהם, ואת רותי, ומשפחת
לנס, ואנחנו משפחת חבצלת זכינו בהם.
תודה רותי על כל מה שעשית למעננו במהלך
עשרות השנים. עלי ומצאי מקומך השקט
בשמיים. מלאכים כמוך נדירים הם.
חיי שלום רותי, השקטה, הטובה והאהובה –
נזכור אותך לעד.
כתב: נדב חבצלת

על פי בקשת
משפחת תלמי
יידחה פרסום ההספדים
בהלוויית עדי ז"ל
למידעון הבא.

לזכרה של תמר בינימוב

(1931–2020)

כשרונה הרב, את היכולת הטכנית יוצאת הדופן והדמיון.

הייתה מעורבת בכל הקשור לחג ומועד, ומודעות החג וקישוט חדר האוכל היה חלק בלתי נפרד מכל חג ואירוע לאורך שנים.

הקיר הקראמי בכניסה לחדר האוכל, הקיר הקראמי בכניסה לחדר האוכל של ביה"ס.

עבודותיה זכו להערכה רבה, עולם היצירה וההוראה היו חלק בלתי נפרד מחייה עד

לשנותיה האחרונות.

האמנות קירבה וחזקה את הקשר בינינו שכן הייתה חשובה לה דעתי, ועזרתי לממש את

תכניותיה.

המקלט היה חדר העבודה בו בילתה שעות ימים של יצירה.

חייה וקשריה המשפחתיים ידעו עליות

ומורדות לאורך השנים. לאחר פטירתו של

בני עזבה את ביתם, שהיה מבצרם, אותו

טיפחה לאורך כל השנים, כאשר מכל פינה

ניבטו עבודותיה, ועברה לדיר המוגן, ולאחר

תקופה קצרה לבית הסיעודי. המעבר לא היה

פיזי אלא גם נפשי, זה היה מקום אחר, סדר

יום אחר, עולם אחר.

קשרי המשפחה מאוד התהדקו בתקופה זו

וכך זכתה בשנותיה האחרונות לקשר

משפחתי חם.

היא הייתה מטופלת שקטה ונוחה, לא

הטרידה אף אחד, הכירה את כל הסובבים

אותה ולקחה חלק בפעילות הבית.

זה הזמן להודות לכל צוות הבית הסיעודי,

על התמיכה והטיפול הבלתי רגיל לו זכתה

בשנים אלה - לכולכם הרבה תודה מכל

המשפחה.

תמר נפרדה מהעולם בשקט, נפלה לתרדמת

ועצמה את עיניה. זה אולי השקט שכל כך

היה חסר לה ועתה זכתה בו לתמיד.

נוחי בשלווה על משכבך, היי שלום מאחך

ומבני המשפחה.

ראובן טרייבר

לתמר אחותי,

סיפור חייה של תמר פרוס על פני כמעט

תשעה עשורים.

תמר נמנית על בניה הראשונים של הקיבוץ

– קבוצת "אלון", וכמו שאר בני גילה חוותה

את משבר ה"טרנספר", תקופה בה נחצה

הקיבוץ בין קבוצת חברים שהחליטה לעזוב

ולעבור לרמת יוחנן, לאלה שנשארו בבית

אלפא. משבר זה לא פסח על משפחתנו

שהתקשתה להחליט האם להישאר או לעבור

יחד עם רבים מחבריהם לרמת יוחנן. תמר

הייתה זו שהתעקשה להישאר וכך היה.

כמעט ואין לי זכרונות ילדות מתמר, שכן

כשנולדתי תמר הייתה כבר בת 10,

וכשעמדתי על דעתי תמר הייתה כבר במוסד.

בית ההורים לא תפס מקום בתקופה זו

ומרכז החיים היה בקבוצה במוסד, מכאן

שדרכנו כמעט ולא הצטלבו שנים ארוכות,

מה עוד שהייתה זו תקופה סוערת של

מלחמת העולם ומלחמת השחרור והדעת לא

הייתה נתונה למשפחה.

עם סיום לימודיה יצאה תמר ללימודי אומנת

ב"בצלאל" בירושלים ולהדרכה בשומר הצעיר

וגרה בקומונה שברחוב בן יהודה 1.

תמר נישאה לבני וכאן גידלו את ארבעת

ילדיהם. את תחום האמנות, שהיה במרכז

חייה, ספגה בבית ההורים ובעיקר מאימא

שהייתה שוחרת אומנות וספרות ובעלת

טעם רב.

לאורך השנים העמידה תמר דורות של

תלמידים בסדנת היצירה של ביה"ס שהיה

ביתה השני, ובהמשך בסדנת היצירה במוסד,

יחד עם בני מסדנת המתכת, הגי ומיכל

מסדנת הטכסטיל, וסדנת הנגרות. היא

טיפחה בכשרון רב ויצירתיות את דרכי

ההוראה והשימוש בכל מגוון החמרים,

וזאת במקביל לאהבתה הגדולה – הפיסול

הקראמי. היא השאירה אחריה עשרות

עבודות קרמיקה, שהביאו לידי ביטוי את

* * * * *

לזכרה של סבתא תמר

הגעתי לבית אלפא לפני כ-19 שנה ואני בהריון מתקדם עם שי. ירון הביא אותי לביתכם אמר: "תכירי את תמר וביני" - ונעלם לעיסוקיו הרבים.

קבלת הפנים שלכם הייתה מאוד נעימה ומחממת לב. מהר מאוד ביתכם הפך לביתי.

הבית המיוחד שלכם, בית שכולו נושם וחי אמנות, יצירות פיסול, קרמיקה וציורים, הכול מסודר בקפידה. כל עבודה והסיפור

שלה - מתי נעשתה, באיזו תקופה, מה ההשראה, מאיזה חומר, ואיזה סוג צבע. כל האינפורמציה בשטף הבלתי נלאה שלך תמר ובאנרגיות שהיו שייכות כנראה רק לך.

האסתטיקה, הדיוק והיופי תמיד מסביבך.

תמר, כמעט עד יומך האחרון, כשעוד היית ערנית, כאשר באתי לבקרך היית שואלת

אותי במה אפשר לפנק אותי. וכך היה בכל

פעם שהייתי באה עם שי ועפרי, היית פותחת עבורם שולחן עם חומרי יצירה - צבעים ומה

לא - מגישה להם את הקרטיבים שהכנת

ממיץ מנגו, וכשהם היו מסודרים עברת

אלי: "איך אפשר לפנק אותך?"

תמיד נתת לי את ההרגשה הכי טובה בעולם,

ואם יש צורך גם תוריד לי את הירח או

לפחות תציירי לי אותו. וכל מה שאני צריכה,

שרק אגיד, ואין שום בעיה. "מה הבעיה?",

היית אומרת, הכול היה פשוט כשאת רצית

לעזור או לעשות עבורנו דבר מה. שום דבר

לא היה עוצר בעדך גם שלא ממש רצינו.

אותך זה לא עניין, את החלטת וכך יהיה.

ידענו לצחוק על תכונותייך ואת בשלך: בת

קיבוץ, בת של חלוצים, רצה קדימה ואיש לא

יעצור אותך.

תמר - היריעה קצרה מלספר אודותייך וירון

ביקש שלא אאריך בדבריי. אז אני אומרת לך

תודה גדולה על שקיבלת אותי תמיד בחיוך

ובשמחה, גם ברגעיך האחרונים כשכבר מצב

בריאותך לא היה טוב, ובקושי הצלחת לדבר

- חייכת והנפת את ידך לשלום.

תודה לך על הנתינה האינסופית, על המילים המפרגנות, המחמאות והפינוקים. תודה לך שהיית סבתא נפלאה לילדיי.

תמר יקרה, חייך היו מלאים בעשייה, הוראה ויצירה, וכשאת נושקת לתשעים בשיבה טובה - לבך נדם.

נפרדים לשלום, נוחי על משכבך.

אורית.

תודה מקרב לב לצוות הבית הסיעודי שטיפלו בתמר במסירות אין קץ. אתם אנשים יקרים מאוד!!

* * * * *

אברהם חלפי:

נִפְרָד מְאֻלָּה שְׁקֵשָׁה לְעֶזְבְּךָ –
לא בקול רם.

נאמר להם רק, כי אין להשיב
את אשר אין להשיב.

נוכיר להם רק (או מוטב לא נזכיר)
שורה כלשהי או בית מְשִׁיר.

ואם בלהט לְכֶם נפגש –
נכבה את האש.

נִצְנֵן את החום הנודף מִיָּדְךָ.
נשאִיְכֶם לבדם.

(קראה: מתיה טרייבר)

* * * * *

בס"ד כו' בחודש שבט תש"פ

לזכרה הברוך של תמר מורתי ז"ל

מתעורר בי צורך, רגש ורצון לומר לך מורתי
תמר - תודה מקרב לב.

חשה שאני מבטאת בזאת גם את יתר תלמידייך
מבית אלפא.

היית מורת חיי ליעוד שלי ולמקצוע בו אני
עוסקת כיום.

זוכרת איך היית משקיעה כל כולך בהכנת שיעור
האמנות.

הסדנה סודרה באופן מדויק: כל נייר במקומו,
כל צבע ומברשת במעמדם.

אף היית מנקה את צבעי הפנדה...

זוכרת בערגה התערוכות שארגנת אתנו בכיתות,
ואיך שמרת בכבוד רב את הציורים שציירנו.

את לוח המודעות שעיצבת ברוב חן, בה מודעה
הכי פשוטה נהפכה בידייך ליצירת אמנות.

ההתלהבות ושמחת החיים שהקרנת נבעה
מתוכך; מ'אש התמיד' שבערה בך.

האמנות שיצרת בטאה יכולת מרשימה לשלב

הפכים; בין אבן קשה ליונה עדינה. בו קווי

המתאר הזורמים של היונה מתחברים לצבעוניות
האבן.

בשירו 'הכותל' של יוסי גמזו ז"ל (השבוע נפטר
לעולמו) נכתב: "יש אבנים עם לב אדם"; ואת

ביצירתך יצרת את שירת האבן עם לב היונה.

נוחי בשלום על משכבך.

אוהבת ודומעת תלמידתך אראלה בן חורין

(רפפורט), מושב נוב, גולן.

(קראה: זיוה עורי)